కథా కౌముది

ఎంత చేరువో...అంత దూరమూ   రమాదేవి నెల్లుట్ల

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో బహుమతి పొందిన కథ

అతడు ఆగి వెనక్కు చూసాడు. ఆమె నవ్వుతూ చేయి ఊపడం కనిపించింది. ఆ వీడ్కోలులో ఒక ఆహ్వానం వుంది. అతడూ చేయి ఊపాడు. ఆ ఊపడంలో ఒక వాగ్దానం వుంది.

అతడు వెళ్ళిపోతూ అనుకున్నాడు 'ప్రేమలో ఇంత మాధుర్యం వుందా' అని.

‘ మీరు వెళ్ళండమ్మా! ’ అన్నాడు కాంపౌండర్. ఆమె డోర్ తెరుచుకుని బాబుతో సహా లోపలికి అడుగుపెట్టింది.

‘ చెప్పండి ... మీ ప్రాబ్లం ఏమిటో! 'అంటూనే తలెత్తి చూసిన అతడు ఆమెను అలా చూస్తూనే వుండిపోయాడు.

చిన్న చిన్న గులాబీలున్న తెల్లని చీర భుజాల నిండా కప్పుకుని వానలో తడిసిన మల్లెపూవులా వుంది. కళ్ళ నిండా ఆందోళన, ముఖంలో దిగులూ కనబడుతున్నాయి. కానీ, అవేవీ ఆమె సౌందర్యాన్ని దాచలేకపోతున్నాయి.

బాబు భుజం చుట్టూ చేయివేసి దగ్గరగా పొదివి పట్టుకోవడంలోనే ఆ పిల్లవాడి మీద ఆమెకెంత ప్రేమో తెలుస్తోంది.

అతడి నిస్సంకోచమైన చూపులకు అడ్డుకట్ట వేస్తూ' డాక్టర్ 'అందామె.

అతడు చప్పున తేరుకుని 'ఏమైంది? 'అనడిగాడు.

'బాబుకి రెండు సార్లు వాంతులయ్యాయి. కొంచెం టెంపరేచర్ కూడా వుంది'అంది. ఆమె గొంతు వణకడం తెలుస్తోంది.

‘ పడుకోబెట్టండి. టెస్ట్ చేస్తాను’ అంటూనే స్టెత్ తీసుకుని కర్టెన్ వెనకాల ఉన్న టేబిల్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు డాక్టర్.

బాబు ఏమీ పేచీ లేకుండానే బల్ల ఎక్కాడు.

'జాండిస్ లాగా వుంది. కంగారు పడాల్సిందేమీ లేదు. ఇంతకీ డైజెషన్ ఎలా వుంది?' అడిగాడు డాక్టర్ పొట్ట, నాలుక పరీక్ష చేసాక.

'అంతకు ముందు బాగానే వుండేది. ఈ వారం రోజులుగా ఆకలి అనడం లేదు. లంచ్ బాక్స్ కూడా సగం వెనక్కు తెస్తున్నాడు' అదే దిగులు ఆమె ముఖంలో.

'ఈ టెస్టులు చేయించండి. రెండు గంటల్లో రిపోర్ట్స్ వచ్చాక నాకు చూపించండి 'అన్నాడు డాక్టర్.

రెండు గంటల తర్వాత రిపోర్ట్స్ జాండిస్ నిర్ధారణ అయ్యింది.

' తేలిగ్గా అరిగే పదార్థాలే తినిపించండి. మందులు రాస్తున్నాను. రెగ్యులర్ గా వాడితే తగ్గిపోతుంది' అన్నాడు డాక్టర్ చకాచకా మందులు రాస్తూ.

'భయపడాల్సిందేమీ లేదు కదా డాక్టర్?' అందామె.

తలెత్తి ఆమెవైపు చూసాడు. ఆమె కళ్ళనిండా నీళ్ళు దూకడానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

'అరెరె! ఇందులో అంత వర్రీ అవాల్సిందేమీ లేదు. ఈ సీజన్లో చిన్న పిల్లలకు జాండీస్ వస్తూనే వుంటుంది. జాగ్రత్తగా వుంటే చాలు. తర్వాత చూపించండి ఏమైనా అవసరమొస్తే-ఇదిగో నా మొబైల్ నెంబర్ రాస్తున్నాను. మొహమాట పడకుండా ఫోన్ చేయండి' అంటూ రాసిచ్చాడతను.

నర్స్ కొంచెం చిత్రంగా చూసింది. సహజంగా డాక్టర్ అరవింద్ తన పర్సనల్ మొబైల్ నంబర్ ఎవరికీ ఇవ్వడు.

2

'థ్యాంక్యూ వెరీమచ్ డాక్టర్!' ఆమె చేతులు జోడించి నమస్కరించింది.

ఆమె వెళ్ళిన వైపు అలాగే చూస్తూ వుండిపోయాడు డాక్టర్.

' డాక్టర్! నెక్స్ట్ పేషంటిని పిలవమంటారా? 'అన్న నర్స్ పిలుపుతో

' ఓకే! ఓకే! 'అని సర్దుకున్నాడు.

ఆకాశం మబ్బుపట్టి వుంది. ఎక్కడి నుండో చల్లని గాలి వీస్తోంది. ఏడవుతున్నా సూర్యుడింకా వుదయించలేదు. కూరగాయల మార్కెట్ అంతా తిరిగి, కావల్సిన కూరలు కొనుక్కుని మెల్లగా ఇంటికి నడవడం మొదలుపెట్టింది నీలిమ.

' హాయ్! ఎలా వున్నారు? 'వెనుక నుంచి పలకరింపు వినిపించి వెనక్కి తిరిగి చూసింది

వైట్ టీషర్ట్, గ్రే కలర్ ట్రాక్ పాంట్, స్పోర్ట్స్ షూ వేసుకుని వున్న యువకుడు! పెదవులపై చిరునవ్వు. కళ్ళల్లో ఆనందం.

వెంటనే గుర్తు పట్టలేకపోయింది.

'అంతేలెండి! సాయం చేసినవాళ్ళని కూడా గుర్తు పెట్టుకోవట్లేదు ఈ రోజుల్లో. చూసారా, ఎంత అన్యాయమో!' జేబుల్లోంచి చేతులు బయటికి తీసి తమాషాగా గాల్లో వూపుతూ అన్నాడు.

ఎవరు ... ఎవరు? ఇంత చనువుగా ... ఆఁ ... గుర్తొచ్చింది. 'నమస్తే డాక్టర్ గారూ!' అంది తల కొద్దిగా వంచి ... రెండు చేతుల్లోనూ కూరగాయల సంచులున్నాయి. ఇంత దగ్గరగా వచ్చేసి నిలబడ్డాడేం? అనుకుంది.

'హమ్మయ్య! గుర్తుపట్టారు. లేకపోతే మీకేదైనా జ్ఞాపకశక్తి పెరగడానికి మందివ్వాలన్నా నేను పిల్లల డాక్టర్ని కదా! ఏం చేద్దామా అనుకుంటున్నాను'అన్నాడు తమాషాగా.

ఆరోజు హాస్పిటల్లో కొంచెం గంభీరంగా వున్నాడు. ఇప్పుడు మరీ పాతికేళ్ళ యువకుడిలా. ఎలా గుర్తుంటుంది? అయినా అప్పుడు ఆందోళనలో అతన్ని సరిగ్గా చూడలేదు.

' అచ్చు గులాబీ పువ్వులా వున్నారు! ' పింక్ కలర్ చుడీదార్లో వున్న ఆమెను చూస్తూ అన్నాడు.

ఇదేమిటీ! ఇంత చనువు నచ్చడం లేదు.

' మీరసలు ఏమీ మాట్లాడరా? 'మళ్ళీ ప్రశ్న ...

ఇక బావుండదు ... ఏదో మాట్లాడాలి.' మీరు ... ఇలా ... మార్కెట్ కా? 'తన ప్రశ్న తనకే బాలేదు.

' హఁహఁహఁ! నేను ... మార్కెట్టుకు అసలు జన్మలో ఒక్కసారి కూడా వెళ్ళలేదు. ఈ ప్రక్క గ్రౌండ్లో

వాకింగ్ కి వస్తుంటాను. రిటర్న్ వెళుతుంటే మీరు కనిపించారు. నా కాళ్ళు ఇటు వైపు లాక్కు వచ్చాయి. నా తప్పేం లేదండీ ' కళ్ళు నవ్వుతున్నాయి అల్లరిగా.

మళ్ళీ ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు నీలిమకి

' చెట్టంత మొగవాడ్ని ఉండగా రెండు సంచులూ మీరే మొయ్యడం అన్యాయం. ఇలా ఒకటివ్వండి నేనూ మోసి మంచివాడ్నని నిరూపించుకుంటాను'అంటూ చేయి ముందుకు చాపాడు.

'వొద్దొద్దు' కంగారుగా వెనక్కు జరిగింది.

'మళ్ళీ ఇంటికెళ్ళాక మీ సంచీ మీకే ఇస్తాను. నేనేమీ నావంటూ క్లెయిమ్ చెయ్యను. సరేనా! "అంటూనే చేతిలోంచి కూరగాయల సంచీ అందుకున్నాడు.

రెండింట్లోనూ బరువైన సంచీ అతనే తీసుకున్నాడు. ఇంకో చెయ్యి తేలిగ్గా వుంది. గబగబా అడుగులు వేస్తోంది నీలిమ.

' ఇంతకీ మీ ఇల్లు దగ్గరేనా? లేకపోతే ఏ ఆటోనో ఎక్కి బైబై అనరుగా, ఇంటికొచ్చి కాస్త కాఫీ తాగి వెళ్ళండి అనొచ్చుగా' పక్కనే నడుస్తూ అన్నాడు అరవింద్.

'అయ్యయ్యో! అలా ఏం కాదు. మా ఇల్లు పక్క సందులోనే, రండి. కాఫీ తాగి వెళ్ళండి' గబగబా అంది.

'మీరు పిలవకపోయినా వస్తాను లెండి. ఎలాగూ డిసైడ్ అయ్యాను 'నవ్వుతూ అన్నాడు.

రెండు నిమిషాల్లో ఇల్లు వచ్చేసింది. అన్నీ డిజైనర్ ఇళ్ళున్న మంచి కాలనీయే.

చిన్న గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళితే పొదరిల్లు లాంటి అందమైన ఇల్లు. చుట్టూ పూల మొక్కలు. చక్కటి పోషణలో విరగబూసి వున్నాయి. ఒక పక్కన స్కూటీ పార్క్ చేసి వుంది. లోపల ఇల్లు ఇంకా అందంగా, కళాత్మకంగా వుంది. ఎక్కడి సామాను అక్కడ నీట్ గా సర్దిపెట్టి వుంది.

రెండు బీరువాల నిండా బుక్స్ వున్నాయి. గోడలకు అందమైన పెయింటింగ్స్, కిటికీలకు తెల్లని కర్టెన్స్ వేలాడుతూ వున్నాయి. ఆ ఇంట్లోకి రాగానే ఎవరికైనా సేద తీరినట్టుగా అనిపిస్తుంది.

' కాఫీ తీసుకోండి ' నిలబడి పెయింటింగ్స్ చూస్తూ వున్న అరవింద్ వెనక్కు తిరిగాడు.

'చాలా బాగున్నాయి మీ కలెక్షన్స్. వండ్రఫుల్ ... ఎక్కడ కొన్నారు? 'అడిగాడు.

'అవి నేను అప్పుడప్పుడూ వేసినవే' నెమ్మదిగా చెప్పింది నీలిమ.

'వావ్! మీరు ఇంత మంచి పెయింటరా? మీవేవైనా ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్స్ అయ్యాయా? ఇన్ఫాక్ట్ నాకూ కొంచెం ప్రవేశం వుండేది. మెడిసిన్ చదవడం కోసం త్యాగం చేసాను! బట్ యు ఆర్ గ్రేట్. అసలు మీ ఇల్లు ... మొక్కలు ... పుస్తకాలూ మీ టేస్టే సూపర్' నిజాయితీగా అన్నాడు.

'ఫైనల్లీ ... మీ కాఫీ ... ఇంకా సూపర్! ఇంత మంచి కాఫీ తాగి ఎన్నాళ్ళయిందో? 'అతని ముఖంలో ఒక్కసారి నీలినీడలు తొంగి చూసాయి.

'అంత గొప్ప ఆర్ట్ ఏమీ కాదు! ఏదో హాబీగా నేర్చుకున్నాను' అంటూనే 'ప్రతీక్!' అంటూ పిలిచింది.

రూంలో చదువుకుంటోన్న ప్రతీక్ బయటికి వచ్చి 'నమస్తే అంకుల్ 'అంటూ విష్ చేసాడు.

' నమస్తే! హౌ ఆర్యూ! 'అంటూనే' ఇప్పుడేమీ హెల్త్ ఇష్యూ లేదుగా బాబుకి? 'అనడిగాడు నీలిమని.

'పది రోజుల కిందట మళ్ళీ చెకప్ కి వచ్చాంగా మీ దగ్గరికి అప్పటికే మొత్తం తగ్గిపోయింది! '

' దట్స్ గుడ్! నేనసలు ఫస్ట్ టైమ్ చూసి మీ తమ్ముడనుకున్నా. మీకు పదేళ్ళ కొడుకున్నట్టు కన్పించరు' అన్నాడు డాక్టర్ అరవింద్.

'పది కాదు పన్నెండేళ్ళు' అందామె.

'అవునా! ఏం చదుతున్నావ్ నాన్నా?' అన్నాడు.

'సెవంత్ క్లాస్' అన్నాడు ప్రతీక్.

ఇంకా వెళ్ళడేం? బాబుకి బ్రేక్ ఫాస్ట్ పెట్టి స్కూల్ కి పంపించాలి. టైం అయిపోతుంది ఆమెలో ఎక్కడో అసహనం.

'టైం అయిపోతోంది. చాలా పనులున్నాయి ఇంకా వెళ్ళడేమిటి అనుకుంటున్నారా? వెళ్తాను మరి'

' అబ్బెబ్బే! ఆలా అనికాదు. మీ టైం చాలా విలువయింది కదా పేషెంట్లను చూడాలి ... ఇంకా' మధ్యలోనే ఆపేసింది ఆవులిస్తే పేగులెక్క పెట్టేట్టున్నాడు అనుకుంటూ.

'వెళ్తాను ... నేను అప్పుడప్పుడూ ఇలా వస్తుంటాను, మీ కాఫీ కోసం. ఏమనుకోరుగా? అంటూనే నీలిమ వైపో సారి చూసి' బై 'అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

3

' వచ్చెనోయి వసంతము ... విచ్చినది మల్లి లతాంతము ... వచ్చెనోయి వసంతము ... 'సన్నగా పాడుతూ పాటలోనే లీనమై మల్లెమొగ్గల్ని తెంపుతోంది నీలిమ. పరిమళాల్ని వెదజల్లుతూ, అప్పుడే విచ్చుకుంటున్న పూలు చెట్టు నిండా విరగబూసాయి. ఇంకా పైనున్న తీగలు చేతికి అందక వదిలేసింది. సాయం సంధ్య మెల్లగా చుట్టూ కమ్ముకుంటోంది.

' నేను కోసివ్వనా? 'వెనుకనుంచి వినిపించింది. ఎప్పుడొచ్చాడో, ఎప్పటి నుంచి అలా నిలబడ్డాడో డాక్టర్ అరవింద్.

' మీరా! ఈ టైమ్ లో. ఎంతసేపైంది వచ్చి?'పైకే అనేసింది.

'మీరు తన్మయత్వంలో పాడుతున్నప్పుడే వచ్చాను. ఆ లోకం నుంచి మిమ్మల్ని బయటకి తేలేక, నేనూ ఆ లోకంలోకే వెళ్ళిపోయి ధన్యుడ్నయ్యాను.

ఆ ముఖంలో ఒక్కక్షణం సిగ్గుతెర కనపించి మాయమైంది.

'లోపలికి రండి' ఆహ్వానించింది.

' ఇక్కడే కూర్చుందామా? ఈ అందమైన సాయంత్రం ... ఈ మొక్కలు ... సువాసన వెదజల్లే ఈ పూలు ... మీ పాట ... చాలా హాయిగా వుంది '

'లోపల కూర్చుందాం రండి. ఇక్కడ దోమలు వస్తాయేమో!'

ఆమె వెనకాలే లోపలికి నడిచాడు. మల్లెపూలన్నీ లివింగ్ రూములో మూలకు చిన్న స్టాండుపైనున్న కృష్ణుని విగ్రహం ముందు పోసింది నీలిమ.

మురళి వాయిస్తున్న కృష్ణుడు. చాలా అందమైన విగ్రహం.

'మీ ఆడవాళ్ళందరూ శ్రీకృష్ణున్ని ఆరాధిస్తారు. భర్త మాత్రం శ్రీరాముడిలా వుండాలనుకుంటారు. ఎందుకనీ?' అరవింద్ ప్రశ్న.

'స్త్రీ తనను ప్రేమించే వాడిని ఆరాధిస్తుంది. తనను తప్ప మరెవరినీ చూడని వాడిని వరిస్తుంది. అంతే' మెల్లగా అంది నీలిమ.

' బాప్! మీరు సంస్కృతంలో మాట్లాడితే నాకర్థం కాదులెండి. ఇంతకూ మీ దుష్యంతుడెక్కడా? '

' దుష్యంతుడా?' అశ్చర్యపోయింది.

'అదేనండీ, మీవారు! మీరేమో వనవాటికలో శకుంతలలా వున్నారు. మీ బాబేమో భరతుడు! మరి మీ దుష్యంతుడేడీ అని అడిగాను' మారుతోన్న ఆమె ముఖకవళికలు చూసి 'యామై రాంగ్?" అన్నాడు.

' నాలుగేళ్ళ క్రితం వరకూ నాతోనే వుండి నన్ను నడిపించాడు. ఇప్పుడు ... పైనుండి నన్ను నడిపిస్తున్నాడు' అంది నీలిమ. ఆమె గొంతులో దుఃఖం స్పష్టంగా తెలిసింది.

' ఓ ... అయాం సారీ. వెరీ వెరీ సారీ. మిమ్మల్ని బాధపెట్టాను. నా ఉద్దేశం అదికాదు. ఎందుకో మీరు చాలా సన్నిహితంగా అనిపించారు మొదటిసారి నుండే. అసలు నేను ఎవరితోనూ ఇంత చనువుగా వుండను. మీతో అనుకోకుండానే క్లోజ్ గా మాట్లాడాను తప్ప మీ పాత విషయాలు గుర్తుచేసి బాధపెట్టాలని కాదు'అన్నాడు. అపాలజిటిక్ గా.

' ఒక్కక్షణం' అని ఆమె లోపలికి వెళ్ళింది. ఆమె ఏడుస్తోందేమో అనిపించినా అతను చొరవచేసి లోపలికి వెళ్ళలేక పోయాడు.

కాసేపటికి నీలిమ కాఫీ కప్ వచ్చింది. ముఖం కడుక్కున్నట్లుంది. కనురెప్పలు ఇంకా తడిసేవున్నాయి. కనుకొలుకుల్లోని ఎరుపు. ముఖమంతా ప్రతిఫలిస్తోంది.

'సారీ!' అంది తలెత్తకుండానే.

' ఆ మాట నేననాలి. ఎలా జరిగింది? మీకు ఇబ్బందిగా లేకపోతేనే చెప్పండి.'

' ఆక్సిడెంట్ ... మేము డార్జిలింగ్ వెళ్ళినప్పుడు ... ఘాట్ రోడ్డులో ఎవరికో ఎమర్జెన్సీ వుండి బస్సు దిగితే తోడుగా తనూ దిగాడు. వేరే లారీ ... రాంగ్ సైడ్లో వచ్చి కొట్టింది' ఆ రోజుల నాటి విషాదం, దుఃఖంతో కలిసి ఆమె గొంతులో.

' అగైన్ సారీ. బట్ ... కొన్నిసార్లు కాలం వేసిన శిక్షలు అనుభవించక తప్పదు. వుయ్ ఆర్ సెయిలింగ్ ఇన్ ద సేమ్ బోట్! మీ సానుభూతి కోసం చెప్పట్లేదు. నా వైఫ్ పోయి మూడేళ్ళైంది. రెండు కిడ్నీలు ఫెయిల్ అయ్యాయి. డాక్టర్నయీ ఏం చేయలేక పోయాను. నాకోసం ... చిన్నారి పాపను తన గుర్తుగా వదిలి వెళ్ళిపోయింది.'

ఆమె తలెత్తి చూసింది.

'మీరు పైకి ఏడుస్తున్నారు. నేను లోపల ఏడుస్తున్నాను. అంతే' అన్నాడు గద్గద స్వరంతో.

నీలిమ మాట్లాడేలోగానే ' అమ్మా 'అంటూ క్రికెట్ ఆటనుండి వచ్చాడు ప్రతీక్. అరవింద్ ని చూడగానే ' నమస్తే అంకుల్ 'విష్ చేసాడు.

' హాయ్ ... మాస్టర్ క్రికెటర్! మనం అలా బయటికెళ్ళి ఐస్క్రీం కొనుక్కొద్దామా?' వాతావరణాన్ని తేలిక చేయడానికి అరవింద్ ప్రయత్నించాడు.

అనుమతి కోసం తల్లివైపు చూసాడు ప్రతీక్.

' ఫ్రెష్ అయి వెళ్ళు బాగా అలసిపోయావ్ చూడు.' అన్నది నీలిమ. లోపలికి పరిగెత్తాడు ప్రతీక్.

రోజులు వారాలుగా, నెలలుగా మారుతూనే వున్నాయి. చాలాసార్లు మార్నింగ్ వాక్ కి వచ్చినప్పుడు అరవింద్ రావడం ఎక్కువైంది. ఆదివారం మధ్యాహ్నం వరకే అతని క్లినిక్. సాయంత్రం వస్తే ప్రతీక్ వచ్చేదాకా వుండటం

అలవాటైంది అతనికి. పెయింటింగ్స్ గురించో, పాటల గురించో, పుస్తకాల గురించో, లేటెస్ట్ టాపిక్స్ గురించో గంటలు గంటలు మాట్లాడుకోవడం వాళ్ళ స్నేహానికి దారి తీసింది.

‘ ఎన్ని అందమైన పెయింటింగ్సో. ఇవాళ కడుపు నిండిపోయింది' పెయింటింగ్ ఎగ్జిబిషన్ నుండి బయటికి వస్తూ అంది నీలిమ.

రెండ్రోజులుగా సిటీ ఆర్ట్ గ్యాలరీలో పెయింటింగ్ ఎగ్జిబిషన్ అవుతోందనీ ఇవాళ సండే కాబట్టి వెళదామనీ చెప్పి అరవింద్ అక్కడికి తీసుకువచ్చాడు.

‘ కడుపు నిండడం కరెక్టేనా? కళ్ళు నిండాయనో మనసు నిండిందనో అనాలేమో?'అన్నాడు అరవింద్.

' మీరు తీసుకురాకపోతే మిస్ అయ్యేదాన్ని 'మనస్ఫూర్తిగా అంది. కారు వైపు నడుస్తున్నారిద్దరూ.

‘ఈ సందర్భంగా ఒక చిన్న కోరిక కోరాలనుంది!' అన్నాడు అభ్యర్థిస్తూ ...

నీలిమ గుండె దడదడా కొట్టుకుంది. ఏమడుగుతాడు?

'ఇవాళ బయట డిన్నర్ చేద్దాం! కాదనకూడదు!'

'ఈ రాత్రివేళ? బాగా లేట్ అవుతుందేమో?' అంది సంకోచంగా.

‘ రాత్రివేళ తినేదాన్నే డిన్నర్ అంటారు మేడమ్' పకపకా నవ్వాడు.

' ఏం ఫర్వాలేదు. తొమ్మిది గంటల్లోపు మీ ఇంట్లో దింపుతాను. సరేనా. అయినా మీ ప్రతీక్ సైన్స్ టూర్ కి వెళ్ళాడుగా'అన్నాడు అరవింద్

'సిటీ వ్యూ' హోటల్లో ఒక మూల టేబిల్ వద్ద కూర్చున్నారిద్దరూ. వాతావరణం చల్లగా వుంది. మ్యూజిక్ మంద్రంగా వుంది. మనసు కలవరంగా వుంది.

అరవింద్ తననే కన్నార్పకుండా చూస్తున్నట్టు తెలుస్తోంది. ఆ చూపు గిలిగింతలు పెడుతున్నట్టుగా వుంది. కొంచెం బిడియంగానూ వుంది. కొంచెం ఇష్టంగానూ వుంది.

‘ మీరిక్కడే వున్నారా? ’ ముఖం ముందు చేతివేళ్ళు ఆడిస్తూ అన్నాడు.

ఆమె తలెత్తి చూసింది. అతడు తనవైపే మురిపెంగా చూస్తూ కనిపించాడు.

'ఏమిటాలోచిస్తున్నారు? నేను అడిగింది విన్నారా?'

అడిగాడా? తనకే అలా అడిగినట్టు అనిపించిందా! ... తల వూపింది ఎటూ తేల్చకుండా.

'మీకు ఎలా చెప్పాలో తెలీడం లేదు. కానీ నేను పరిపూర్ణంగా కోరుకున్న లైఫ్ కంపానియన్ మీరు, మీ నడక, మీ నడత, మీ నవ్వు, మీ అందం, మీ గ్రేస్ఫుల్నెస్, మీ అభిరుచులు, మీ వ్యక్తిత్వం అన్ని ఇష్టమే నాకు. మీరు పరిచయం కాకుండా ఇన్నాళ్ళూ ఎలా వున్నానా అనిపిస్తోంది నాకు.'

'అసలు భార్యపోయి పదేళ్ళ కూతురున్న ఓ నలభై ఏళ్ళ వ్యక్తి ఇలా మాట్లాడకూడదేమో? కానీ, మిమ్మల్ని చూడకుండా ఉండలేకపోతున్నాను నేను ఇది నా ఫస్ట్ లవ్! మీరు నమ్మినా, నమ్మకపోయినా ఇది నిజం. మంచి స్నేహితురాలు జీవిత భాగస్వామి అయితే అంతకంటే అదృష్టమేమీ వుండదేమో? '

నీలిమ ఏదో మాట్లాడబోయింది.

'నన్ను చెప్పనివ్వండి ప్లీజ్. మీ భార్యను ప్రేమించలేదా అంటారేమో. మా మామయ్య నేను మెడిసిన్ చదవడానికి ఎంతో సహాయం చేసాడు. ఆ తరువాత వాళ్ళమ్మాయి రజనిని నాకిచ్చి పెళ్ళిచేసాడు. నాకు ఇష్టమనీ కాదు, పెద్దగా అయిష్టమూ లేదు. తను నన్నెంతో ఆరాధించేది. ఒకటి మాత్రం నిజం రజని వుండగా నేను ఇంకే ఆడపిల్ల వైపు కన్నెత్తి చూడలేదు. తనను అపురూపంగానే చూసుకున్నాను. దురదృష్టవశాత్తూ తనకి కోలుకోలేని జబ్బు వచ్చింది-కానీ ... మీ విషయంలో నా హృదయం తపించినట్టుగా ఇంతటి ఎమోషన్లో తన గురించి నేనెప్పుడూ లేను'. అతడు ఒక ఫ్లోలో చెప్పుకు పోతున్నాడు.

' కానీ-నా జీవితం అలా కాదు. విశ్వాస్ నన్ను ప్రాణంలో ప్రాణంగా చూసుకున్నాడు. ఒక అనాథగా పెరిగిన నాకు తల్లీ, తండ్రీ, స్నేహితుడూ, భర్తా తనలోనే లభించాడు. నేనిప్పటికీ తనని మర్చిపోలేక పోతున్నానంటే ... 'ఆమె గొంతు వణికింది.

అర్థం చేసుకున్నట్టుగా ఆమె చేతి మీదుగా చేయి వేసాడు అరవింద్.

'అతన్ని మర్చిపొమ్మని నేను చెప్పట్లేదు. కానీ, ముప్పై అయిదేళ్ళ మీ జీవితంలో జరిగిన విషాదాన్ని బ్రతుకంతా కొనసాగిస్తారా? అందరిలాగే ఆనందంగా జీవించడానికి మీకు అన్ని విధాలా అర్హతవుంది, హక్కు వుంది. మనిద్దరం కలిసి మీ బాబుని, నా పాపని చక్కగా పెంచుదాం. మీతో కొత్త జీవితం ప్రారంభించాలని నేను తహతహలాడుతున్నాను. 'ఒక్క క్షణం ఆగి ' నా మనసెందుకో గట్టిగా చెబుతోంది మీరు కూడా నన్నిష్టపడుతున్నారని , దేనికైనా, ఎవరికైనా భయపడి మీరెక్కడ కాదంటారోనన్న ఊహ ఎప్పుడైనా వస్తేనే విలవిల్లాడుతోంది నా హృదయం. అసలు రాత్రిళ్ళు నిద్ర కూడా సరిగా పట్టడం లేదంటే నమ్మండి' ఒక్కక్షణం ఆగి 'ఇక మీరు చెప్పండి' అన్నాడు.

అప్పటిదాకా వింటున్న నీలిమ తప్పనిసరిగా తలెత్తిందే కానీ, అరవింద్ ని సూటిగా చూడలేకపోయింది.

ఏమైంది ఈ మనస్సుకి? తన కళ్ళు అతన్ని చూడలేకపోతున్నాయెందుకు? ఇదంతా ప్రేమేనా? ఇంతటి

సహృదయుడు, స్నేహితుడు, హృదయానికి దగ్గరగా వస్తే కాదనగలదా తను? ఇది విశ్వాస్ పట్ల ద్రోహమా? అతను కనుమరుగవగానే అతని పట్ల ప్రేమ పోయినట్లేనా ?

'మీలో చెలరేగే అలజడిని నేనూహించగలను నీలిమా! మీరు ఆలోచించాకే నాకు బదులివ్వండి. వెంటనే ఎస్ అనాలని కాదు. కానీ స్థిమితంగా ఆలోచించండి. సంఘం కోసమో, బంధువుల కోసమో కాకుండా మీ కోసం, మీ జీవితం కోసం మీరు ఆలోచించండి ప్లీజ్' ఎంతో ఉద్వేగంతో అన్నాడు అరవింద్.

దారిలో ఎవరూ మాట్లాడలేదు నీలిమ ఇంటి ముందు కారాపి డోర్ తీసే ముందు ఆమె చేతిని మెల్లిగా

తన చేతిలోకి తీసుకుని 'థాంక్స్. ఇవాళ నా హృదయం తేలిగ్గా వుంది. గుడ్ నైట్' అన్నాడు.

ఆమె ఇంట్లోకి వెళ్ళి డోర్ వేసుకునేదాకా చూసి వెళ్ళిపోయాడు.

మొబైల్ ఆగకుండా మోగుతూంటే కిచెన్లోంచి వచ్చి ఎత్తింది నీలిమ. ఊహించినట్లే అవతల అరవింద్.

' గుడ్ మార్నింగ్! ఎలా వున్నారు? నిన్న మధ్యాహ్నం నుంచీ మీరెలా వున్నారో , ఎంత డిస్టర్బ్ అయ్యారోనని

చాలా వర్రీ అవుతున్నాను.'

' ఫర్వాలేదు. కానీ, చాలా వేదనగా వుంది. అసలు ఈ పిల్లలు ఎటు పోతున్నారో అర్థం కావడం లేదు. తోటి మనిషిని ... అందునా ... ప్రీ ప్లాన్డ్ గా అంత బ్రూటల్లో చంపడం .... రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు' బదులిచ్చింది నీలిమ.

'నిన్ననే వద్దామంటే అమ్మకీ నాన్నకీ జ్వరాలు–చాలా వీక్ అయ్యారు. ఇటు క్లినిక్ లో కూడా చాలా రష్ వుంది. రాత్రి చాలా లేట్ అయ్యింది. ఇక ఆ వేళప్పుడు ఫోన్ చేయలేక పోయాను. ఇవాళ ఎంత లేట్ అయినా వస్తాను. మీతో మాట్లాడాలి 'అన్నాడు.

నీలిమ తత్తరపడింది. ఫర్లేదు మీరు ఇంట్లో పెద్ద వాళ్ళను చూసుకోండి. నాకేం ఇబ్బంది లేదు. కొంచెం వర్రీ అయ్యానంతే. మీరు టెన్షన్ పడకండి' గబగబా అంది.

నీలిమ ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్ గా పనిచేస్తున్న ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ స్టూడెంట్ తన క్లాస్మేట్ ఒకమ్మాయిని ప్రేమించానని వెంటబడి ఇటీవలే ఆమె పెళ్ళి కుదిరిందని తెలిసి ఆమె కాలేజీకి వస్తుంటే వేటకత్తితో నరికి చంపాడు. ఈ వార్త పట్టణంలోని వారందరినీ భయభ్రాంతుల్ని చేసింది. ముఖ్యంగా తల్లిదండ్రులు వణికిపోతున్నారు. నిన్నటి నుంచీ నీలిమ చాలా డిస్టర్బ్ అయింది. పదే పదే ఆ విషయమే ఆమె మనస్సును తొలిచివేస్తోంది. పోలీసుల రాకపోకలు, ఎంక్వైరీలు, ఎవరికి తోచిన అభిప్రాయాలు వాళ్ళు చెప్పుకోవడం కాలేజీ అంతా అట్టుడికినట్టు ఉడికిపోతోంది. వారం రోజులు కాలేజీకి సెలవులిచ్చారు.

వాళ్ళిద్దరూ చాలా సేపట్నుంచి మాట్లాడుకుంటున్నట్టుగా టీపాయ్ మీదున్న తడారిన కాఫీకప్పులు చెబుతున్నాయి.

నీలిమ సోఫాలో కూర్చుని వుంది. రెండు మోచేతులూ కాళ్ళపైన వుంచి పెనవేసుకున్న రెండు చేతులు వేళ్ళూ నుదుటికి ఆనించుకుని వుంది. ఎంతో బాధను అణచుకుంటున్నట్టుగా తలను అశాంతిగా అటూ ఇటూ తిప్పుతోంది.

' అయితే ... ఏది మంచో, ఏది చెడో తెలియని ఆ పసివాడి కోసం మీరు మీ నిండు జీవితాన్ని పాడుచేసుకుంటారా

నీలిమా? అసలు ఏం మాట్లాడుతున్నారో తెలుస్తుందా'ఆవేశంగా అన్నాడు అరవింద్.

అంతక్రితం నీలిమ చెప్పిన విషయాలు విని అతడు నిర్విణుడయ్యాడు. ఆమె చెప్పిన ప్రకారం ప్రతీక్ ధోరణి బాగా మారింది. తల్లిపట్ల వివరీతమైన పొసెసివ్ గా వుంటున్నాడు' అమ్మా! నన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళకు ప్లీజ్' అంటూ నిద్రలో కూడా కలవరిస్తున్నాడట. ఈ మధ్యే క్రికెట్ టోర్నమెంట్ కి వేరే ఊరు వెళ్ళాల్సి వస్తుందని కాలినొప్పి వంకతో మానేశాడట. ఇంట్లో వున్నంతసేపూ అనుక్షణం నీలిమ కొంగు పట్టుకుని వెనకాలే తిరుగుతున్నాడట.

ఇంకో విషయం ఏమిటంటే అరవింద్ గిఫ్ట్ గా ఇచ్చిన వాటర్ కలర్స్ పెయింట్ బాక్స్ డస్ట్ బిన్ లో ఉంది. కలర్స్ ఎండిపోయాయని సమాధానం చెప్పాట్ట. ఎందుకో అరవింద్ రాకపోకలను గానీ, చనువునుగానీ ప్రతీక్ ఆమోదించలేకపోతున్నాడు.

' మైగాడ్! టిపికల్ చైల్డ్ సైకాలజీ'అన్నాడు అరవింద్.

'ఈ పెళ్ళి చేసుకుని నేను సుఖపడలేననిపిస్తుంది అరవింద్ గారూ. వాడి లేతమనసు గాయపడితే అది దేనికి దారితీస్తుందోనని భయమేస్తోంది. నా ఆనందం కోసం వాడి భవిష్యత్తును పణంగా పెట్టలేను.'

' ప్రతీక్ ని కూర్చోబెట్టి కన్విన్స్ చేద్దాం నీలిమా. ఇదేదో టెంపరరీ ప్రాబ్లెం. మెల్లిగా సర్దుకుంటుంది.'

'లేదండీ! ఒక లెక్చరర్ గా, అంతకంటే ఒక తల్లిగా చెబుతున్నా. చిన్న పిల్లల మనస్సులో ఒక ముద్ర పడితే అది తొందరగా పోదు. వాడిలో ఒక అభద్రతా భావం మొలకెత్తింది. దాన్ని ప్రేమగా, వాత్సల్యంతో పోగొట్టాల్సిన బాధ్యత నాపై వుంది. లేకపోతే.. ఒక్కక్షణం ఆమె ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది. మళ్ళీ కొనసాగించింది.

' అమ్మ తనకు దూరమైందనో, తన గురించి పట్టించుకోలేదనో ఊహ వాడిలో వస్తే చాలా కష్టం. పిల్లల మనస్సులో చిన్నప్పుడు కమ్ముకున్న నీలినీడలు జీవితాంతం వాళ్ళను వెంటాడుతాయి. వాడు నామీదో, నన్ను తన నుంచి మీ వైపుకు లాక్కున్నారని మీ మీదో ద్వేషం పెంచుకుంటే అది నేను భరించలేను. అది పెరిగి పెరిగి సమాజంపైన కసిగా మారితే కూడా' దుఃఖంతో ఆమె గొంతు పూడుకుపోయింది.

'అంత విపరీతంగా ఎందుకు ఆలోచిస్తున్నారు నీలిమా? లోకంలో ఎంత మంది భార్యలు, భర్తలు తమ వాళ్ళు పోతే మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవడం లేదు? వాళ్ళల్లో చాలా మంది హాయిగా కొత్త జీవితం గడుపుతున్నారు. అంతెందుకు? నచ్చని వ్యక్తితో వైవాహిక జీవితం కొనసాగించలేని వాళ్ళు కూడా విడిపోయి వేరే వారిని జీవిత భాగస్వామిగా ఎంచుకుంటున్నారు. వాళ్ళకు ఇలాంటి ఆలోచనలు వచ్చి వుండవా? అసలు పెళ్ళనే మాటెత్తకుండా సహజీవనం చేస్తున్న వాళ్ళు వున్నారు. సమాజం ఇలాంటి వాళ్ళను పట్టించుకోవడం మానేసి చాలా రోజులయింది' ఒకింత ఆవేశంగా అన్నాడు అరవింద్.

'కానీ, వాళ్ళల్లో అందరూ సుఖంగా ఏం లేదు. పిల్లలు మరీ ఊహ తెలియని చిన్నవాళ్ళయితేనో, అర్థం చేసుకోగలంత పెద్ద వాళ్ళయితేనో ఫర్వాలేదు. నాకు తెలిసి ఒకమ్మాయి అలా వెళ్ళిపోయిన తల్లిని జీవితాంతం

క్షమించలేదు–ముఖం కూడా చూడలేదు–పెద్ద పెసిమిస్ట్ గా తయారై ఇంట్లో వాళ్ళందరికీ నరకం చూపించింది. మొన్నటి నిర్భయ, నిన్నటి దిశ, ఇవాల్టి మా కాలేజీ స్టూడెంట్ల విషయాలే చూస్తే, ఆ హంతకుల కుటుంబ వాతావరణం ఏమాత్రం సంస్కారవంతంగా లేదు. స్త్రీల పట్ల గౌరవం, మర్యాద అటుంచి కనీసం సాటి మనిషి అన్న గుర్తింపే లేదు. ఏదో కసి, ఉద్రేకం తప్ప కొంచెమయినా బాధ్యత ఏముంది? సామాజిక విశ్లేషకులు ఎన్నో మాటలు చెప్పచ్చు కాక! ఆ మగపిల్లల జీవితాల్లో ఏవో చేదు జ్ఞాపకాలు, అనుభవాలు ఉండొచ్చుగాక! కానీ, సమాజమంతా వాళ్ళనీ, వాళ్ళ తల్లిదండ్రుల్నీ నిందించిందిగా! సామాజిక బాధ్యత అంటే తెలియని వాళ్ళు పిల్లల్ని ఏదో గాలికి పెంచవచ్చుగానీ, మనలాంటి వాళ్ళు ఆ పని చేయకూడదు.

అరవింద్ గారూప్రేమ, సహజీవనం, పెళ్ళి ఇలాంటి విషయాల్లో ఎవరిష్టం వారిదే. ఎవరి సుఖం వారిదే. కానీ, వాళ్ళు తమ చుట్టూ అల్లుకున్న వ్యక్తులకు తీవ్ర నష్టం కలిగించే పని చేయకూడదు. ముఖ్యంగా పిల్లలకు రేపటి సమాజానికి చీడపురుగులను అందించే హక్కు మనకు లేదు. పిల్లలంటే ఒక బాధ్యత. దాన్ని గాలికొదిలేసి, మన సుఖం మనం చూసుకోవడం నేరం కూడా'

' ప్లీజ్ నీలిమా అలాంటి నిర్ణయానికి రాకండి. నేను మిమ్మల్ని ఎంతగా కోరుకున్నానో మీకు తెలియదు. నా కూతుర్నీ, ప్రతీక్ ని కూడా కూచోబెట్టి మాట్లాడుదాం. మా అమ్మా, నాన్నల్ని తీసుకొచ్చి మాట్లాడిస్తాను. బాబుని కన్విన్స్ చేయగలనన్న నమ్మకం నాకుంది!' ఆవేదనగా అన్నాడు అరవింద్ ఆమె ఎదురుగా మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని.

"నేను వాడి తల్లిని అరవింద్! వాడిప్పుడు వినే స్థితిలో లేడు! "

'ఫర్వాలేదు–టైం తీసుకుందాం–కొన్నాళ్ళగుదాం–నో అని మాత్రం అనకండి. నాకు నమ్మకం వుంది. పోనీ ఇది చెప్పండి నేనంటే మీకు ఇష్టం లేదా?' ప్రశ్నించాడు.

ఏం చెబుతుంది తను? అతని లాలనలో హృదయం సేదతీరిందనీ, అతనిచ్చిన భరోసాతో జీవితానికి ఓ నిశ్చింత ఏర్పడిందనీ, అతని ప్రేమతో బలవంతంగా అణిచిపెట్టిన కోర్కెలు పురులు విప్పుకున్నాయనీ, ఇప్పుడు అతను దూరమయితే గుండెను కోసుకెళ్ళాక, ఉత్తి శరీరంతో జీవించినట్టేననీ. అరవింద్ అసలు పరిచయమెందుకయ్యాడు?

'చెప్పండి నీలిమా! మీరిప్పుడే డిసైడ్ చేయాలని లేదు నేను ఎదురు చూస్తాను. కానీ, ఎప్పుడో మీవాడు పెద్దయ్యాక, వయసొచ్చాక, ఇంకొకరి చిటికెన వేలు పట్టుకుని ఆమే సర్వస్వం అనుకొని–అప్పుడు అమ్మ అవసరం లేని వస్తువయ్యాక మాత్రం కాదు. నాక్కొంచెం స్వార్థం వుంది. మీకు మంచి జీవితం ఇవ్వడానికి మీరు నాకు అవకాశం ఇవ్వాలి. మీరు మెల్లమెల్లగా ప్రతీక్ కు నచ్చజెపుతానని నాకు మాటిస్తారా?' చేయి చాచాడు.

నీలిమ అసంకల్పితంగా చేతిలో చేయి వేసింది.

'మీరూ నాకు మాటివ్వాలి. నేను ఫెయిలయితే ఇక మా ఇంటికి రాకపోకలు మానెయ్యాలి. '

అతడు షాక్ తిన్నట్టు చెయ్యి వెనక్కు లాగేసుకున్నాడు.

'వస్తాను నీలిమా'అంటూ చకచకా నడిచి గేట్ వరకు వెళ్ళాడు.

అతడు అలవాటు ప్రకారం చేయి వూపాడు. ఆ వీడ్కోలులో ఒక ఆశ వుంది.

ఆమె కన్నీళ్ళతో నవ్వింది. ఆ నవ్వులో ఒక వాగ్దానం వుంది.

అతడు వెళ్ళిపోతూ అనుకున్నాడు' ప్రేమలో ఇంత విషాదం వుందా ? 'అని.

COMMENTS